

Sygn. akt IV Ua 3/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Dorota Załęska

Sędziowie: Sławomir Matusiak (spr.)

Sławomir Górny

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 8 marca 2021 r. w Sieradzu

sprawy z odwołania M. G.

z udziałem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł.

od decyzji z dnia 9.07.2019 r. Nr (...)

o świadczenie rehabilitacyjne w wysokości 100 % podstawy wymiaru

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 17.11.2020 roku sygn. akt IV U 227/19

oddala apelację.

Sygn.akt IV Ua 3/21

UZASADNIENIE

M. G. w odwołaniu od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. z dnia 09.07. 2019 roku, którą przyznano jej prawo do świadczenia rehabilitacyjnego z ogólnego stanu zdrowia za okres od 13.04.2019 roku do 11.07.2019 roku w wysokości 90% podstawy wymiaru, a od 12.07.2019 roku do 09.10.2019 roku w wysokości 75% podstawy wymiaru podniosła, że niezdolność do pracy we wskazanym wyżej okresie jest konsekwencją wypadku przy pracy, któremu uległa 22.10.2018 roku, a nie wynika z ogólnego stanu zdrowia, jak stwierdzono w decyzji.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie wskazując, że komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 14.06.2019 roku orzekła, że stan zdrowia wnioskodawczyni uzasadnia przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 6 miesięcy, licząc od wyczerpania zasiłku chorobowego zaznaczając, że świadczenie rehabilitacyjne nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy i pozostaje w związku ze stanem narządu ruchu.

Wyrokiem, wydanym w dniu 17.11.2020r., Sąd Rejonowy w Sieradzu – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Rozstrzygnięcie to zostało poprzedzone następującymi ustaleniami Sądu Rejonowego i ich oceną prawną:

M. G. podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej - agencji reklamowej. W dniu 22.10.2018 roku wnioskodawczyni wykonywała czynności związane z księgowością. Około godziny 10.20 pochyliła się do szafki w celu wyjęcia segregatora z dokumentami i w tym momencie poczuła ból w kręgosłupie lędźwiowym. Nie mogła się wyprostować i mąż zawiózł ją do szpitala. W karcie wypadku ZUS uznał to zdarzenie za wypadek przy pracy. Przechodząc do oceny wpływu powyższego wypadku na stan niezdolności do pracy, warunkujący nabycie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, Sąd Rejonowy odwołał się do opinii biegłego z zakresu neurochirurgii A. T., wydanej na podstawie badania M. G. oraz dostępnej dokumentacji medycznej dotyczącej leczenia powódki, szczególnie w zakresie wyniku badania rezonansu magnetycznego z listopada 2015 roku, w którym stwierdzono zaawansowane zmiany w zakresie odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa. W powołanej opinii biegły uznał, iż ewidentnie, tj. z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością, brak jest podstaw do orzeczenia, iż niezdolność do pracy powódki w opiniowanym okresie, tj. 13.04- 09.10.2019 roku, pozostawała w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 22.10.2018 roku. Biegły stwierdził, że powyższa niezdolność była spowodowana przewlekłą, postępującą samoistną chorobą zwyrodnieniową kręgosłupa o charakterze populacyjnym i zdarzenie z dnia 22.10.2018 roku mogło być momentem spustowym dla pojawienia się dolegliwości tejże patologii, natomiast samo z siebie nie mogło spowodować wystąpienia opisywanych zmian dyskopatycznych u powódki. Zmiany te były ewidentnie, tj. z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością, wynikiem przewlekłej zaawansowanej choroby zwyrodnieniowo-dyskopatycznej kręgosłupa. Oceniając wydaną w sprawie opinię Sąd I instancji uznał ją za pełną, stanowczą i logiczną. Podkreślono, że biegły odpowiedział na wszystkie pytania i wątpliwości M. G. a co za tym idzie opinia ta jest w pełni przydatna do ustalenia stanu faktycznego w sprawie.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Rejonowy uznał, że odwołanie wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie. Zwracając uwagę, że przedmiotem rozpoznania była kwestia przysługiwania odwołującej świadczenia rehabilitacyjnego w okresie od 13.04.2018 roku do 09.10.2019 roku w wysokości 100% podstawy wymiaru w związku z wypadkiem przy prowadzeniu działalności gospodarczej, któremu odwołująca uległa w dniu 22.10.2018 roku, bowiem świadczenie w wysokości 90 % i następnie 75 %, za okres od 13.04.2018 roku do 09.10.2019 roku, zostało wnioskodawczym przyznane, Sąd I instancji zaznaczył, że zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz. U. z 2009 roku Nr 167, poz. 1322) z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje „świadczenie rehabilitacyjne”, dla ubezpieczonego, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Zgodnie z art. 9 ust. 1 tej ustawy świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje w wysokości 100 % podstawy wymiaru. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że w zaistniałym stanie faktycznym okolicznością bezsporną było uznanie, że zdarzenie z dnia 22.10.2018 roku było wypadkiem przy pracy, co jednak z uwagi na brak związku przyczynowego pomiędzy tym wypadkiem a niezdolnością do pracy w omawianym okresie było przyczyną przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego w wysokości niższej niż 100% (odpowiednio 90 % i 75%) z ogólnego stanu zdrowia, a nie z tytułu wypadku przy pracy. Sąd I instancji podkreślił, że powołany w sprawie biegły specjalista neurochirurg A. T., po zapoznaniu się z dokumentacją dotyczącą leczenia odwołującej, jej osobistym zbadaniu, jak i zapoznaniu z aktami sprawy stwierdził, że niezdolność do pracy wnioskodawczyni, w okresie od 13.04.2018 roku do 09.10.2019 roku, nie była wynikiem wypadku przy pracy, któremu M. G. uległa w dniu 22.10.2018 roku. Uznając powyższą opinię za miarodajną dla rozstrzygnięcia sporu Sąd I instancji zwrócił uwagę, że zgodnie z art. 282 § 2 k.p.c. w związku z art. 283 §2 k.p.c. biegły wydający opinię w sprawie złożył przed objęciem funkcji przysięgę, którą jest związany i Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania bezstronności biegłego jak i jego rzetelności przy wydaniu opinii. Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 §1 k.p.c., na podstawie właściwych dla jej przedmiotów kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Sąd I instancji podzielił w całości sporządzoną w niniejszej sprawie opinię biegłego sądowego, którą ocenił jako rzetelną i wyczerpującą, sporządzoną zgodnie ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia zawodowego i dającą odpowiedź na sformułowane w tezie dowodowej pytania. Nadto Sąd I instancji wskazał, że w opinii uzupełniającej biegły w sposób

jasny, logiczny i stanowczy odpowiedział na zastrzeżenia M. G. do wydanej opinii, co dało dodatkowy asumpt do podzielenia przez Sąd stanowiska, zaprezentowanego w opinii.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego złożyła M. G., zaskarżając orzeczenie to w całości i podnosząc zarzut naruszenia przepisów prawa poprzez niezgodne z prawem uznanie, że przyznane jej prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 13.04.2019 r. do 09.10.2019 r. wynika z ogólnego stanu zdrowia, a nie jest wynikiem wypadku przy pracy.

Skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uznanie, że posiada prawo do świadczenia rehabilitacyjnego wysokości 100% za okres od 13.04.2019 r., do 09.10.2019 r. z tytułu wypadku przy pracy wraz z ustawowymi odsetkami od prawidłowo naliczonej a niewypłaconej kwoty świadczenia rehabilitacyjnego. W apelacji został zawarty wniosek o włączenie do sprawy opinii biegłych, wydanej w sprawie IV U 2198/16.

Apelująca wskazała, że zgodnie z obowiązującym prawem świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego z tytułu wypadku przy pracy jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy. M. G. podniosła, że od dnia uznanego przez ZUS wypadku przy pracy z 22.10.2018 r. był jej wypłacany zasiłek chorobowy z tytułu wypadku przy pracy dodając, że w dniu 21.03.2019 r. na skutek wypadku została poddana operacji kręgosłupa lędźwiowego, po której nadal przebywała na zasiłku chorobowym z tytułu wypadku przy pracy. Zdaniem M. G. przyznanie jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego z ogólnego stanu zdrowia a nie z tytułu wypadku przy pracy, w świetle podanych przez nią faktów, nie może zostać zaakceptowane. Apelująca zwróciła uwagę, że nie można oprzeć rozstrzygnięcia co do zasadności odwołania o wydaną w sprawie opinię biegłego A. T., która została wydana po badaniu przeprowadzonym blisko dwa lata po wypadku, przez co biegły nie miał żadnej możliwości oceny stanu zdrowia badanej ani na dzień wypadku, ani na okres bezpośrednio po operacji, która była skutkiem wypadku przy pracy uznanego przez ZUS. Zdaniem M. G. opinia biegłego pozostaje w sprzeczności z ustaleniami biegłych, którzy wydawali opinię w sprawie z odwołania od decyzji odmawiającej przyznania jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i według których ubezpieczona jest zdolna do pracy. W świetle tych opinii stan zdrowia ubezpieczonej, mimo przewlekłej choroby kręgosłupa lędźwiowego od roku 1982, nie stanowił przeszkody do podjęcia zatrudnienia. Apelująca zaznaczyła, że zgodnie z opinią ww. biegłych podjęła samozatrudnienie w 2017 roku, a co za tym idzie wypadek jakiego doznała w pracy 22.10.2018 r. i operacja, która była jego skutkiem, nie może mieć nic wspólnego z jej ogólnym stanem zdrowia, co z kolei uzasadnia przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego w wysokości 100% podstawy wymiaru.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I instancji wydał prawidłowe rozstrzygnięcie znajdujące oparcie zarówno w obowiązujących przepisach prawa jak i w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. W ocenie Sądu Okręgowego, za całkowicie bezzasadny należało uznać zarzut dokonania przez Sąd Rejonowy błędnych ustaleń w oparciu o opinię biegłego neurochirurga z jednoczesnym pominięciem wniosków zawartych w opiniach biegłych, opiniujących sprawie dotyczącej prawa ubezpieczonej do renty z tytułu niezdolności do pracy, stanowiący w rzeczywistości zarzut naruszenia prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c.

W myśl powyższego przepisu, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Natomiast skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych, tj. w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego. Zatem dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości, bowiem konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny dowodów naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto, jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału

dowodowego można było wysnuć wnioski odmienne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23.01.2001 r., sygn. akt IV CKN 970/00, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.09.2002 r., sygn. akt II CKN 817/00). Zgodnie zaś z treścią art. 278 § 1 k.p.c. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”, czyli wiedza z różnych dziedzin nauki, techniki czy sztuki. W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 k.p.c., Sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00). Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Zdaniem Sądu Okręgowego niewątpliwym jest, że ocena stanu zdrowia wnioskodawczynie w związku ze zgłoszonym żądaniem przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 13.04.2019 r. do 09.10.2019 r. w wysokości 100% podstawy wymiaru wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych. Wbrew stanowisku skarżącej, rozstrzygnięcie w tej sprawie nie mogło zostać oparte o opinie biegłych, wydane w sprawie IV U 2198/16 tut. Sądu. Założenie to opiera się na wnioskowaniu, że skoro wówczas biegli nie uznali ubezpieczonej za niezdolną do pracy, zaś w okresie wskazanym w zaskarżonej decyzji jest ona niezdolna do pracy a nadto w międzyczasie doznała wypadku przy pracy, to aktualna niezdolność do pracy nie może wynikać z ogólnego stanu zdrowia, zatem musi mieć związek z wypadkiem przy pracy. Bez wątpienia dokonywanie ustaleń w oparciu o takie założenia cechowałoby się zupełną dowolnością i całkowicie abstrahowało od wskazanych wyżej zasad postępowania dowodowego.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swego rozstrzygnięcia opinie biegłego neurochirurga A. T.. W ocenie Sądu Okręgowego okoliczności sprawy jednoznacznie wskazują na to, iż strona powodowa nie zakwestionowała skutecznie merytorycznej wartości wydanych opinii biegłego, zatem brak było postaw do przyjęcia, iż uzyskane od biegłego wiadomości specjalne nie były wystarczające do merytorycznego i prawidłowego rozstrzygnięcia. Twierdzenia skarżącej, poparte tylko i wyłącznie jej subiektywnym stanowiskiem, iż okoliczności dotyczące stanu zdrowia wnioskodawczynie wyglądały inaczej, jako bezzasadna polemika z opinią biegłego nie mogły przynieść spodziewanego przez skarżącą skutku procesowego. W związku z powyższym, Sąd Okręgowy zgadza się z oceną Sądu I instancji, iż złożona w sprawie opinia biegłego lekarza neurochirurga w zakresie oceny stanu zdrowia wnioskodawczynie była rzetelna, sporządzona zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w oparciu o dokumentację lekarską, wywiad i szczegółowe badanie wnioskodawczynie. Wynikające z niej wnioski były logicznie i prawidłowo uzasadnione, nadto nie zawierały braków i wyjaśniały wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Wskazać należy, iż biegły obowiązany był do ustalenia, czy niezdolność do pracy w spornym okresie miała związek z wypadkiem przy pracy. Biegły jednoznacznie stwierdził, że niezdolność ubezpieczonej do pracy jest wywołana przewlekłą, postępującą samoistną chorobą zwyrodnieniową kręgosłupa a nie urazem, doznany skutkiem wypadku przy pracy. W kontekście powyższych rozważań, Sąd Okręgowy przyjął, iż Sąd I instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie i w konsekwencji zasadnie uznał, iż wnioskodawczynie przysługuje świadczenie rehabilitacyjne w związku z chorobą samoistną, co nie uzasadnia przyznania świadczenia rehabilitacyjnego w wysokości 100% podstawy wymiaru. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację skarżącej jako bezzasadną.